

הסיפור
שליסיפור מעורר השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן"אל תתבייש
במי שאתה"

השופט ג'רום הורנבלס

בשנת תשל"ז (1973), כאשר נבחר אברהם בים לכהן כראש העיר ניו יורק, הוא מינה אותי לתפקיד הממונה העירוני על הסוכנות לטיפול בהתמכרויות. כך הפכתי להיות היהודי הדתי הראשון שעמד בראש סוכנות עירונית מרכזית האחראית על פיתוח תכניות מניעה שתסייע בשמירה על צעירים מפני התדרדרות לסמים, וכן להקמת רשת תכניות טיפול למכורים לסמים ולאכזריות.

זמן קצר אחרי המינוי, נכנסתי אל הרבי מליובאוויטש ליחידות. כבר פגשתי את הרבי קודם לכן, ואף השתתפתי פעמים רבות בהתוועדויות שלו, אך בפעם הזאת הגעתי כדי לקיים עמו שיחה אישית בנוגע לתפקידי כממונה העירוני וכעובד ציבור יהודי - ולדון בשאלה מה אנשים מצפים ממני, ומה עלי לעשות.

הרבי היה נחרץ מאוד בנוגע לתחום אחריות אחד המוטל עלי - לוודא שאטפל ביהודים. אמרתי לרבי, "אבל הסוכנות שלי עוסקת באנשים המכורים לסמים לסוגיהם או לאכזריות. זו הרי לא בעיה יהודית".

הרבי חלק עלי. "זו כן בעיה יהודית. יש יהודים רבים הסובלים מבעיות התמכרות, ועליך להקפיד לטפל תחילה ביהודים".

שבתי וטענתי, "אך באמת שזו בעיקר בעיה של לא יהודים". אך הרבי ענה, "זו גם בעיה יהודית. ועליך להציב את בני עמך בראש סדר העדיפויות. אם אתה תנהג באהבת ישראל ותפגין את אהבתך לעם היהודי, גם הגוים יכבדו אותך יותר. הם יראו שאינך מתבייש במי שאתה".

הרבי האריך בנושא זה. הוא אמר שכמוכן יש לי אחריות לטיפול בכל בני האדם, ומחובתי לדאוג לכך שהשירות הציבורי ינתן ליהודים ולמי שאינם במידה שווה. אך הוא הדגיש שבמסגרת הטיפול בכל בני האדם, לא אתבייש לסייע ליהודים. הוא אמר שיהודים במשרות ממשלתיות לעתים קרובות עושים מאמץ מיוחד ובלבד שלא לסייע לאחיהם היהודים, מתוך מחשבה מוטעית שכך הם יתפסו בעיני הציבור כהוגנים יותר ובלתי משוחדים. היו אפילו מקרים

לאורך ההיסטוריה היהודית שבהם יהודים שכיהנו בעמדות מפתח לא רק שלא סייעו לאחיהם היהודים, אלא אף הזיקו להם. לכן הרבי הדגיש שעלי להימנע מגישה זו. כמובן, עלי לסייע לכולם, אבל לא להחריג או להפלות לרעה את היהודים, ובוודאי שלא לעשות משהו שעלול לגרום נזק ליהודים.

לקחתי את עצת הרבי לתשומת לבי, ובשנים תשל"ד-תשל"ה (1974-1975), בעת המשבר התקציבי הגדול שחוותה העיר ניו יורק, הקפדתי להיצמד להוראת הרבי. בשעתו, נאלצנו לקצץ עשרות מיליוני דולרים מתקציבי התכניות. משמעות הדבר הייתה שאנשים רבים איבדו את משרותיהם, ורבים מאוד כעסו עלי. היו מי שאמרו לי, "תקצץ בתכניות היהודיות שלך". אך אני הגבתי, "לא אעשה זאת. אתיחס אל כולם בשווה, לא יותר, לא פחות - קיצוצי התקציב יהיו אחידים".

בתחילה הם ממש כעסו עלי. כשהגעתי לפגישות אנשים צעקו עלי ואיימו עלי - אפילו איימו על חיי - ומאחר שלחלקם היה רקע פלילי, הייתה זו תקופה קשה ביותר עבורי. מאוד, מאוד קשה. אבל תמיד זכרתי את מה שהרבי אמר - שאין לי

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות
רעיונות אישים

מה לחשוש כל עוד אטפל ביהודים, ושבסופו של דבר הגוים יכבדו אותי על כך.

למעשה, אחרי שעזבתי את תפקידי כממונה, פנו אלי כמה ממנהלי הקבוצות ואמרו, "אנחנו מאוד הערכנו אותך על כך שלא וויתרת, לא נכנעת למחאה הציבורית שקמה. הערכנו וכיבדנו אותך משום שכיבדת את הדת שלך, את העם שלך, ודאגת להם".

אגב, כשאמר שבעיית ההתמכרות היא גם בעיה יהודית, הרבי גם הזכיר שקיימים סוגים שונים של התמכרויות. כדוגמה לכך הוא הזכיר שיש אנשים ש"מכורים" לחומרנות, במקום לרוחניות; יש מי ש"מכורים" לכעסים במקום לשלום. בהקשר זה הדגיש הרבי את הצורך במניעה, כלומר לפעול לחנך כבר מגיל צעיר את הילד לערכים יהודיים ותורניים, וללמדו להכיר בהיבטים הרוחניים של הדברים, ולא רק בגשמיות. בזכות חינוך כזה, ילד זה יגדל עם תחושה של גאווה יהודית, כבוד עצמי וביטחון בדרכו בחיים, וכך יימנע מלהתדרדר בהמשך לכל מיני התמכרויות הרסניות.

בשנת תשל"ז (1977), מוניתי לשופט בבית המשפט העירוני לעניינים פליליים, וכעבור שלוש שנים, מוניתי לכהן כשופט בית המשפט העליון של מדינת ניו יורק. כעבור זמן מה, עמדתי בתור בשעה שהרבי חילק דולרים - כפי שנהג לעשות כדי לעודד אנשים לתרום צדקה. כאשר הגיע תורי הוא אמר, "אני מקווה שיום אחד עוד תהיה שופט לא רק בבית המשפט העליון של המדינה, אלא שתהיה דיין בסנהדרין" - בית המשפט היהודי הגבוה.

בשנת תנש"א (1991) פרצו מהומות של התושבים השחורים בשכונת קראון הייטס בעקבות מותו של ילד שחור שנפגע בתאונת דרכים. במהומות אלו היו התפרעויות קשות של השחורים שכללו ביזה והרס ושיאן היה בהירצחו של תלמיד הישיבה יעקב רוזנבאום הי"ד. רבים חשו שראש העיר והמשטרה לא עושים די כדי למגר את המהומות, והרגשתי שחייבים לעשות משהו נוכח המצב.

פניתי אז אל עמית, שופט שחור בשם תומפסון שאף כיהן בעבר כסנטור של שכונת קראון הייטס מטעם מדינת ניו יורק, והיו לו קשרים טובים בקרב קהילת חב"ד. העליתי בפניו את בעיית האנטישמיות הקשה שצפה ועלתה אז, והחלטנו להקים תכנית בשם "שחורים ויהודים בדו-שיח". גייסנו שופטים נוספים - יהודים, שחורים והיספניים - והסתובבנו בבתי ספר ובקמפוסים של אוניברסיטאות. נפגשנו עם התלמידים ושוחחנו אתם על הגיוון התרבותי, ועל החשיבות שבהבנת הקהילה היהודית. היו קמפוסים שבהם פעלו גורמים אנטישמיים והתסיסו את התלמידים על רקע

גזעני, ובפעילות שלנו הצלחנו לנטרל את השנאה שעוררו אותם גורמים.

אין לי ספק שהמניע שלי לפעול להקמת התכנית הזו - שהמשיכה עוד שנים רבות אחר כך - הייתה אותה אמירה של הרבי אלי בשעתו לפעול לטובת היהודים. השתדלתי לממש את המסר של הרבי אלי שלא לתת לאירועים להתרחש באופן פסיבי אלא ליזום ולפעול, ולנצל את עמדת ההשפעה שלי לטובת העם היהודי, בבחינת "כל ישראל ערבים זה לזה".

כזה היה הרבי - הייתה לו היכולת המופלאה לחזות את העתיד ולתת את העצה הנכונה. בכל פעם שפגשתי אותו רותקתי על ידי עיניו, שנדמה שהיה כי הן צופות במשהו שנשגב מהעולם הזה. חשתי שאני נמצא בנוכחות אדם בעל כוחות רוחניים כבירים - "משכמו ומעלה גבוה מכל העם".

השופט ג'רום הורנבלס (תש"א-תשע"ח [1941-2018]) שימש כמשך שבע עשרה שנה שופט בבית המשפט הגבוה של מדינת ניו יורק ואחר כך כשופט בבית המשפט האמריקני לעניינים מנהליים. הוא רואיין בביתו שבעיר ניו יורק בחודש טבת תשע"ב (2012)

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ז (1976) — בהמשך למפגש מרגש של הסופר מר נתן ילין-מור עם הרבי בעת חלוקת "כוס של ברכה" במוצאי ראש השנה, שלח הלה לרבי את ספרו על תנועת הלח"י. ילין מור שימש בעברו אחד מראשי התנועה, ואף נשפט למאסר ממושך על פעילותו זו, אך בינתיים אימץ השקפות שמאל קיצוניות. בתגובה כתב הרבי למר ילין-מור מכתב ארוך בו הוא מאשר את קבלת הספר ותובע ממנו לשוב ולפעול מעשית למען עם ישראל, ולא להסתפק רק בהגות ובכתיבה. למרות שלא בהכרח "האידיאליים של שנינו שווים במאה אחוז", כותב לו הרבי, "תקוותי חזקה אשר בנקודה הפנימית - זאת אומרת שארץ ישראל הקדושה היא נחלת עולם של עם ישראל קדוש - דעתנו זהה, על פי מה ששמעתי בנוגע למר וחבריו..." ולאור זאת בא אליו הרבי בתביעה: "אם בימים ההם היה מר איש המעשה ולא חסך אף יגיעה והשתדלות... האמנם לדעתו דווקא עכשיו הזמן שיסתפק בכתיבה?" **כ"ח בתשרי**

1 אגרות קודש, כרך לב, עמ' כה

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד